

Bičiškai Gerbtamas p. Profesoriau!

Prieš savo savarakių susirašymą, kad „Liberis“ redaktorius p. Vitėnas nutarė nebespausdinti mano atominis patarimų. To nutarimo priežastis buvo jūsų laiškas p. Vitėnui, kuriame informuojate redaktorius, kad esu traukiamas atakomybin ir pasaklus tas tikrove materializmo žinias, kurios skaudintai pažeidė nuolatį emocijų. Ponas Vitėnas tyje, kad ir jis, kaip atskaitingasis redaktorius, galėtų dėl to nušauti ir mane, kad sušiltų nuo tolimojo paauštinimo tuo „susirėlus“ savo tarinamąjį nušaltimus.

Nesimau, ką Tamsta, pone Profesoriau, esi ašys ir tame įtūrejai mano nušaltimus, bet mane tik be galo skaudintai nušaltino tai, kad Tamsta neradau reikalo man betarpiu apie tai pranešti. Atrodo, tyje laiškas neturp?..

Johno neturpulis savo atominis nusi paraps, greičiau gal būtų bei ką per daug skaudaus nutylėjęs. Nebūtų prasmi, manyčiau, rašyti vien pamėginimas ir nutylėti tai, kas buvo taip skaudintai išgyventa. Pasirūstam, kad ateišyti išvengtu mim tuo klaidis, kurias esame moraliniame ir materialiniame skurde padarę. Gal aš dlystu? Gal, atlytui, rašyti taip, kaip kad p. Salditinas rašė? Pz, p. Salditinas aprašė „atavus“ prietveto-ja, kuris atėmė iš jo maista, gauts iš laisvis. Bet nutylėjęs, kad to maista „atavus“ prietvetojas buvo išdalinęs lygim tarp tito kalnų, ko pato p. Salditinas nepasakavo, aiškindamas, kad jis neturp moralines teises skaudinti savo šeimo (?!?) ir pan. ir pan.

Profesoriau, tikėkit man, patyriau haljime tai, ko niekada nebūčiau galėjęs ir sugalvoti, - tačiau daug ką nerastau, daug ką nutylėjan tautuosi

nerastantai mintaukis iš jūsų, tiesa, netiesioginiai, bet tai dar skaudintau, priekaitė. Esu tikras, kad ji Tamsta būtume mane asmeniškai patarę, būčiau turėjęs progę ir paraišinti ir nebūtų reikalo Tamstai dėl manęs rašyti p. Vitėnui laiška, dėl kurio jis mano adresu yra tokiu nepatanku išvadu padarę.

Eichstatt-Rebdorf,
1947. IV. 25.

Jus gerbėjas

Žemkalnis.